

Arrest

nr. 233 938 van 12 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten, dient op 20 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in na te zijn vastgehouden aan de grens.

1.2. Op 7 februari 2020 wordt verzoeker gehoord via videoconferentie door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 19 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid), die op 20 februari 2020 per drager wordt betekend. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Mahala Al Kobra in de provincie Gharbia. U deed uw legerdienst van 2011 tot 2013 als chauffeur voor het presidentieel paleis. De daaropvolgende jaren werkte u in een meubelwinkel en een voedingswinkel.

In 2017 werd uw dochter, die lijdt aan een aangeboren hartziekte, opgenomen in het ziekenhuis. Zij diende een operatie te ondergaan. Omdat u geen ziekteverzekering had bent u een lening aangegaan bij vijf kennissen van u voor 243.000 Egyptische pond. Eind 2018 zou u een eerste schijf moeten terugbetalen. U kon dit echter niet. Jullie hadden dit dan voor enkele maanden uitgesteld. In april 2019 deelde u hen mee dat u nog steeds niets kon terugbetalen. Zij dreigden toen uw familie iets aan te doen.

In september 2019 werd u uitgenodigd op het politiekantoor. Daar kreeg u de mededeling dat u naar de rechtbank moest gaan. Er was reeds in mei 2019 een klacht tegen u ingediend door de vijf mannen bij wie u het geld had geleend. U ging met uw advocaat naar de rechtbank om het dossier in te kijken. Een week later bent u naar de zitting gegaan. Daar werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar. U werd naar de cel van de rechtbank gebracht. De volgende dag werd u vrijgelaten. Uw advocaat had een beroep ingediend. Er vonden twee zittingen plaats, waarop u niet aanwezig was. Op 10 januari 2020 stond de tweede zitting van dit beroep gepland. U was daarvoor reeds naar uw tante in Alexandrië gegaan. U werd in beroep veroordeeld tot drie jaar gevangenis. Sindsdien komt de politie regelmatig naar u thuis om u onder druk te zetten om terug te keren. Uw schuldeisers dreigen er tevens mee uw kinderen te ontvoeren indien u hen niet terugbetaald.

U bent op 15 januari 2020 met het vliegtuig naar België gekomen. Er werd door de Belgische autoriteiten vastgesteld dat u in het bezit was van een vervalst Egyptisch paspoort met een vals Schengenvisum.

Op 20 januari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u medische attesten, een certificaat van uw legerdienst, een document van de politie, foto's en een geluidsfragment neer. Bij uw aankomst aan de Belgische grens legde u nog een vals Egyptisch paspoort op uw naam voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uw verklaringen over uw problemen met de autoriteiten en met uw schuldeisers zijn dermate incoherent en weinig overtuigend dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen in de vragenlijst van het CGVS strijdig zijn met uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Zo liet u in de vragenlijst optekenen dat u nooit gearresteerd werd en nooit veroordeeld door een rechtbank (vragenlijst CGVS, vraag 1 en 2). Ook in het relaas dat u liet optekenen, waarin u uitgebreid uw problemen uitlegde, vermeldt u op geen enkel moment een arrestatie of een veroordeling. U verklaarde het land te hebben verlaten om werk te zoeken in het buitenland (vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat u dan tijdens het persoonlijk onderhoud plots beweert voor uw vertrek in eerste instantie te zijn veroordeeld tot vijf jaar gevangenis en in beroep tot drie jaar gevangenis doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS, p. 6 en 11).

Het is ook zeer opmerkelijk dat u vanwege het niet terugbetalen van een lening van kennissen van u veroordeeld zou zijn geweest tot een gevangenisstraf van vijf jaar, en in beroep tot drie jaar. U wordt gevraagd door welke soort rechtbank u werd veroordeeld – een burgerlijke of een strafrechtelijk – maar u zegt louter dat het een rechtbank was die gespecialiseerd is in zaken van wanbetaling en voegt toe dat u de namen van rechtbanken niet kent (CGVS, p. 8). U legt geen enkel bewijs van neer van het gerecht. Gezien u zowel een procedure in eerste instantie als een beroep bent doorlopen en u een advocaat had kan verwacht worden dat u dit dan ook met documenten weet te staven. De door u neergelegde brief van het hoofd van de opsporingseenheid waarin deze zijn eenheid opdraagt u te arresteren doet dit gebrek aan gerechtelijke documentatie niet teniet. Over deze brief zegt u louter dat het een bewijs van uw vonnis is (CGVS, p. 7).

U kan tevens niet overtuigend uitleggen hoe u een dag na uw veroordeling in eerste instantie tot vijf jaar gevangenis weer bent kunnen vrijkomen. U vertelt hierover dat u na uw veroordeling in de cel van de rechtbank werd gezet en daar heeft overnacht, en dat uw advocaat u de volgende dag weer heeft vrij gekregen (CGVS, p. 11). Gevraagd hoe uw advocaat u dan wist vrij te krijgen zegt u dit niet te weten en voegt u toe dat hij in beroep is gegaan (CGVS, p. 11). Gevraagd te verklaren waarom u niet weet hoe uw advocaat u heeft vrij gekregen zegt u dan dat uw advocaat u vertelde dat hij u vrij kreeg omdat hij in beroep is gegaan (CGVS, p. 11). Dat u zomaar zou zijn vrijgelaten een dag na uw veroordeling tot vijf jaar gevangenis is opmerkelijk. Dat u dan verklaart niet te weten hoe uw advocaat dit heeft geregeld roept nog meer twijfels op. Dat u dan weer zegt dat uw advocaat zou hebben gezegd dat hij u vrij kreeg omdat hij beroep indiende maakt uw verklaringen incoherent en niet overtuigend. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u werd vrijgelaten louter omdat uw advocaat een beroep indiende tegen uw veroordeling in eerste instantie.

Verdere twijfel over uw problemen met de autoriteiten ontstaat door de vaststelling dat u legaal met een paspoort onder uw eigen naam het land heeft verlaten. Gevraagd dit te verklaren antwoordt u vaag dat u iemand kent op de luchthaven (CGVS, p. 12). Gevraagd dit in detail uit te leggen antwoordt u initieel naast de vraag en herhaalt u vervolgens louter dat u iemand kent op de luchthaven die alles voor uw vertrek had geregeld (CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd dit in detail uit te leggen zegt u dat die man u steeds begeleidde en dat hij het heeft vergemakkelijkt om de douane te passeren (CGVS, p. 13). Dergelijke vage verklaringen over uw legale vertrek als veroordeelde crimineel zijn niet overtuigend.

Ook over uw problemen met uw schuldeisers zijn uw verklaringen weinig overtuigend. Zo zegt u dat u hen niet kon terugbetalen omdat u niet genoeg verdient met uw werk (CGVS, p. 14). Erop gewezen dat uw schuldeisers – die u kenden en wisten wat u van beroep deed, aangezien iedereen elkaar kent in uw regio – toch al hebben moeten vermoeden dat u hen nooit zou kunnen terugbetalen en gevraagd wat jullie hierover dan hadden afgesproken, zegt u kortweg dat er geen afspraak was en dat zij u dit geld gaven uit humanitaire overwegingen (CGVS, p. 14). Gezien dit niet blijkt uit uw asielrelaas, waarin u spreekt over bedreigingen van hun kant, wordt u opnieuw gevraagd uit te leggen wat jullie op het moment van de lening precies hadden afgesproken, maar opnieuw kan u geen enkele informatie geven en zegt u: “ik weet het niet, ik zit niet binnen bij hen om te weten wat ze hebben gedacht toen” (CGVS, p. 14). Dergelijke vage verklaringen over de afspraken van uw lening met de personen die ermee zouden dreigen uw kinderen te ontvoeren en uw familie iets aan te doen zijn niet overtuigend.

U verklaart voorts dat de schuldeisers in april 2019 ermee dreigden uw familie iets aan te doen indien u niet zou betalen (CGVS, p. 16). In mei 2019 hadden ze een klacht ingediend tegen u wegens wanbetaling. In september werd u door de politie ingelicht en woonde u een zitting op de rechtbank bij (CGVS, p. 7, 8 en 15). Het is opmerkelijk dat hierover niets wordt vermeld in het relaas dat u liet optekenen in de vragenlijst van het CGVS. Er staat louter in dat zij begin december 2019 hun geld begonnen terug te eisen (vragenlijst CGVS, vraag 5).

Bovendien zijn uw verklaringen over uw onderhoud met uw schuldeisers in april 2019 weinig consistent. Zo verklaart u hier het volgende over: "in april hebben ze me gecontacteerd en gevraagd om te betalen, en ik heb hen gevraagd om geduld te hebben met mij, ze hebben gezegd ok, en half mei hebben ze mij aangeklaagd" (CGVS, p. 15). Even later herhaalt u dit opnieuw: "ik heb gevraagd om geduld te hebben met mij, ze hebben gezegd ok" (CGVS, p. 15). Gevraagd wat jullie toen precies hadden afgesproken in verband met de terugbetaling zegt u opnieuw dat u vroeg om geduld en dat ze op de hoogte waren van uw financiële situatie (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens concreet gevraagd wordt naar hun reactie wanneer u vroeg om geduld te hebben zegt u dan dat ze kwaad waren (CGVS, p. 16). Gevraagd dit dan weer verder uit te leggen zegt u dat ze dreigden uw familie en kinderen iets aan te doen indien u niet zou betalen (CGVS, p. 16). Dat u eerst zegt dat ze louter "ok" zeiden op uw vraag om geduld, maar later plots zegt dat ze uw familie en kinderen bedreigden indien u niet zou betalen maakt uw verklaringen weinig doorleefd en weinig geloofwaardig.

Aangezien het vreemd is dat deze mannen uit humanitaire overwegingen de rekening van het ziekenhuis hadden betaald, maar enkele maanden later uw familie en kinderen bedreigen, wordt u gevraagd deze plotse wending in hun gedrag uit te leggen, maar u biedt geen concrete informatie. U herhaalt dat ze u hielpen om humanitaire redenen en dat ze u aanklaagden omdat u niet betaalde (CGVS, p. 17).

Ook over het bedrag dat u geleend zou hebben zijn uw verklaringen weinig consistent. In de vragenlijst van het CGVS verklaart u dat u 250.000 tot 260.000 Egyptische pond zou hebben geleend (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u aanvankelijk dat u 250.000 pond leende maar dat de rekening van het ziekenhuis maar 243.000 pond was (CGVS, p. 13). Later verklaart u dan weer dat u zelf geen geld had gekregen maar dat de vijf mannen zelf persoonlijk de rekening van 243.000 pond aan het ziekenhuis hebben betaald (CGVS, p. 14). Indien u uw land zou hebben moeten verlaten wegens problemen met uw schuldeisers kan verwacht worden dat u hier concrete en consistente verklaringen over weet af te leggen.

U verklaart verder dat uw vrouw deze bedreigingen zou hebben aangegeven bij de politie (CGVS, p. 21). Gevraagd wat de politie vervolgens heeft gedaan zegt u dat ze uw vrouw zouden hebben bedreigd en gezegd dat u uw straf moest uitzitten (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom de politie uw vrouw niet wil helpen zegt u niet te weten waarom (CGVS, p. 22). Erop gewezen dat men in Egypte niet zomaar kinderen kan ontvoeren en nogmaals gevraagd waarom de politie uw vrouw niet wilde helpen zegt u dan dat de politie pas iets doet als er iets gebeurd is (CGVS, p. 22). Uw verklaringen over de aangifte van uw vrouw bij de politie zijn niet overtuigend. Bovendien kan u hiermee niet aantonen niet te kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten.

U verklaart voorts dat u door de autoriteiten "van ver" in het oog wordt gehouden vanwege uw legerdienst bij het presidentieel paleis ten tijde van president Mohamed Morsi. U zou ook gesolliciteerd hebben voor een bepaalde job die u niet kreeg omdat u het bewijs van uw legerdienst moest afgeven. Dit zou ook de reden zijn waarom de ziekteverzekering van uw dochter zou zijn geweigerd (CGVS, p. 6 en 18). Echter, nergens op het door u neergelegde attest van uw legerdienst staat dat u deze zou hebben uitgevoerd in het presidentieel paleis. Dat u die job en de ziekteverzekering voor uw dochter niet zou hebben gekregen omdat u een dergelijk bewijs zou moeten neerleggen is niet aannemelijk. Bovendien verklaart u op een ander moment dat men in Egypte slechts een ziekteverzekering via uw werk kan verkrijgen en dat dit niet het geval was met uw werk (CGVS, p. 17). Tevens zegt u dat de ziekteverzekering geweigerd werd omdat de slaagkans voor de operatie te klein was en deze daarom niet gedekt zou worden (CGVS, p. 17).

Gevraagd of u nog andere problemen heeft omwille van uw legerdienst zegt u dat u een bepaalde financiële steun van 50 Egyptische pond, die elke andere Egyptenaar zou krijgen, niet kreeg (CGVS, p. 6 en 18). Dit is een loutere bewering die u op geen enkele manier staakt. Zoals reeds opgemerkt wordt er op het certificaat van het leger niets vermeld over de plaats waar u deze zou hebben gedaan. Evenmin legt u iets neer over deze financiële steun van 50 pond. Hoe dan ook, met de loutere melding dat u een financiële steun van 50 pond – 3 euro – niet heeft gekregen kan u een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade bij terugkeer naar Egypte niet aantonen.

Op het einde van het persoonlijke onderhoud geeft u nog aan dat de Egyptische autoriteiten uw familie zouden pijn doen indien ze te weten zouden komen dat u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (CGVS, p. 22). Ten eerste betreft uw verzoek een strikt vertrouwelijke zaak die niet aan de Egyptische autoriteiten te kennen wordt gegeven.

Bovendien kan u niet uitleggen waarom de autoriteiten uw familie zou vervolgen vanwege uw verzoek om internationale bescherming. Gevraagd naar een verklaring hiervoor zegt u louter dat het voor de Egyptische overheid gemakkelijk is om mensen te arresteren en dat u gearresteerd zou worden in de luchthaven (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom u gearresteerd zou worden in de luchthaven biedt u opnieuw geen enkele concrete verklaring (CGVS, p. 22).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Gezien het valse karakter van het door u voorgelegde paspoort kan er geen enkele bewijswaarde aan worden toegekend. Het is dan ook niet van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De medische attesten en de foto's van uw kinderen hebben betrekking op hun medische problematiek en de behandeling die ze hiervoor hebben gekregen. Met de loutere vaststelling dat uw kinderen behandeld worden voor bepaalde medische problemen kan u geen persoonlijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aantonen. Uit de foto's van uw legerdienst kan niet meer worden afgeleid dan dat u deze heeft uitgevoerd. Waar en in welke omstandigheden kan niet worden afgeleid op basis van de foto's. Wat betreft het geluidsfragment van de bedreigingen die geuit zouden zijn geweest ten aanzien van uw vrouw dient gezegd dat hiervan op geen enkele manier de authenticiteit kan worden nagegaan. Dit kan dan ook louter op zich de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sina" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1, A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd door het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967; schending van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en met artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerking getreden op 1 december 2009 *iuncto* artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Na een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissing argumenteert verzoeker als volgt. "Verzoekende partij beroept zich voor haar asielaanvraag niet op redenen van gewapend conflict dat leidt tot willekeurig geweld. Het motief is niet pertinent en kan de bestreden beslissing niet schragen. Verzoekende partij heeft ten aanzien van de Belgische asielinstanties geen wil tot misleiden getoond door gebruik te maken van een vals visum enkel en alleen ten einde het land te kunnen verlaten, te kunnen vliegen en naar Europa (verzoekende partij landde in Zaventem) te komen.

Zij heeft onmiddellijk verklaard dat zij met een vals visum reisde die iemand had geregeld en die door een vriend was betaald (zie antwoord op vraag 30 van de Verklaring DVZ van 24 januari 2020). Zij heeft haar eigen origineel paspoort neergelegd tot bewijs van haar identiteit en legt nog bijkomende identiteitsdocumenten met vertalingen neer te weten de huwelijksakte (zie stuk nr. 4) en de geboorteakten van haar twee minderjarige kinderen (zie de stukken nrs. 5 en 6). Hieruit volgt dat verzoekende partij op geen enkel moment haar ware identiteit heeft verborgen gehouden. Verzoekende partij heeft in tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven de Belgische autoriteiten niet willen misleiden. De toepassing van de artikelen 57/6/1, § 1 en 57/6/4, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 zijn daarom onterecht. Verwerende partij is bovendien contradictoir waar zij enerzijds verzoekende partij verwijt een vals visum te gebruiken om te kunnen vertrekken en vliegen enerzijds en uit het feit dat zij haar eigen origineel paspoort gebruikte te besluiten dat zij geen problemen heeft met de nationale overheden anderzijds: het gebruik van een vals visum is eerder een begin van bewijs dat verzoekende partij niet regelmatig kon vertrekken. Het motief is hierdoor contradictoir en kan de bestreden beslissing niet schragen. Verzoekende partij is een eenvoudige jongeman die hersteller van textielmachines van opleiding is (zie het antwoord op vraag 11 van de Verklaring DVZ van 24 januari 2020) maar toch een helder en consistent verhaal kon vertellen (zie het antwoord op vraag 6 van de Vragenlijst van DVZ van 24 januari 2020). Verder stelt verzoekende partij dat "De verklaringen omtrent het geleende bedrag zijn niet contradictoir: zij leende bij schatting 250.000 à 260.000 Egyptische pond (zie het antwoord op vraag 6 van de Vragenlijst van DVZ van 24 januari 2020 zoals hierboven geciteerd) en bij exacte berekening komt dit uit op 250.000 Egyptische pond (zie het gehoorverslag van het CGVS van 7 februari 2020, p. 13/23). Verzoekende partij ontving dus 250.000 Egyptische pond en diende slechts 243.000 Egyptische pond voor de ziekenhuiskosten te betalen. Dit bedrag bleef in handen van de vijf geldschietters die de ziekenhuiskosten direct aan het ziekenhuis hebben betaald (zie het gehoorverslag van het CGVS van 7 februari 2020, p. 14/23).

Verzoekende partij is een verkoper in een meubel- of kledingwinkel en had een legerdienst van twee jaar achter de rug die omzeggens niet betaalde (zie het gehoorverslag van het CGVS van 7 februari 2020, p. 5/23). Dat vijf mensen uit de onmiddellijke leefgemeenschap bereid waren om de ziekenhuiskosten te betalen kwam als een godsgeschenk en verzoekende partij was in de eerst plaats blij dat het leven van zijn dochtertje gered was. Zij heeft niet stilgestaan eerst een geschreven overeenkomst met afbetalingstabel op te stellen. Zij had vertrouwen in de goede afloop. Zo ondertekende hij het schuldpapier (IOU) (zie het gehoorverslag van het CGVS van 7 februari 2020, p. 6/23). In tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven zijn de verklaringen van verzoekende partij over de lening geenszins vaag of inconsistent. Verzoekende partij had vertrouwen in de goede afloop maar misrekende zich omdat de overheid al wie tijdens de regeerperiode van oud-president Morsi (Muslim Brotherhood/Freedom and Justice Party) gefavoriseerd leek (verzoekende partij deed haar legerdienst als korporaal op het presidentieel paleis) onder toezicht houdt (zie het gehoorverslag van het CGVS van 7 februari 2020, p. 6/23). Verzoekende partij kon geen beter betaald werk krijgen om zijn schuld terug te betalen: om werk te krijgen moet een bewijs van legerdienst worden voorgelegd en in het geval van verzoekende partij staat daarop vermeld dat zij haar dienst op het presidentieel paleis onder Morsi deed hetgeen haar marginaliseert omdat de werkgevers haar zien als sympathisant van oud-president Morsi (Muslim Brotherhood/Freedom and Justice Party) tegen wie op 3 juli 2013 een staatsgreep werd gepleegd. Verzoekende partij had bijgevolg geen beter werk dat ook een ziekteverzekering voor haar gezin gaf. Het systeem van ziekteverzekering waarnaar verzoekende partij verwijst (de werkgever sluit de verzekering voor de werknemer) is ook de standaardpraktijk in de Verenigde Staten. De verklaringen van verzoekende partij zijn daarom niet bevreemdend, niet niet aannemelijk of ongeloofwaardig te noemen. Verzoekende partij valt hiermee onder toepassing van artikel 48/3, § 5 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980. Deze bepaling luidt: «§ 5. Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven.» In casu wordt verzoekende partij geïdentificeerd met de extremisten omdat zij haar legerdienst onder het bewind van oud president Morsi op het presidentieel paleis deed. Daarom krijgt zij niet het werk waarvoor zij kwalificeert. Uit deze vervolging vloeide voort dat verzoekende partij uiteindelijk haar "lening" niet kon terugbetalen hoewel zij daartoe alle inspanningen leverde (zie het gehoorverslag van het CGVS van 7 februari 2020, p. 15/23) en na haar vraag om uitstel geniepig een klacht werd neergelegd waarvan verzoekende partij meent dat dit met list (verkeerd adres) werd ingediend ten einde zeker tot een veroordeling te komen (zie het gehoorverslag van het CGVS van 7 februari 2020, p. 15/23). Het is niet ernstig om zonder tegen aanwijzingen de verklaring van verzoekende partij als ongeloofwaardig af te wijzen temeer dezelfde gegevens eveneens hier bekend zijn.

In de media leest en hoort men bijvoorbeeld dat de politie niet kan doen zolang er niets is gebeurd wanneer iemand op haar beroep doet als zij zich bijvoorbeeld door haar ex-vriend bedreigd voelt. Het resultaat is vaak een dodelijk slachtoffer. Het gelijkaardige verhaal van verzoekende partij is daarmee aannemelijk en geloofwaardig. Er is geen vaagheid of inconsistentie voorhanden. Evenzo kon verzoekende partij van op de luchthaven vertrekken omdat dit door man die haar vlucht regelde mogelijk werd gemaakt. Verwerende partij weet uit ervaring dat dit een bestaande praktijk is. Er is wederom geen vaagheid of inconsistentie voorhanden. Er zijn al helemaal geen aanwijzingen dat verzoekende partij zou liegen waardoor haar het voordeel van de twijfel moet worden verleend in de zin van het Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees van het Office of the United Nations High Commissioner for Refugees. De wil tot misleiden vindt geen steun in de feiten of de documenten in het administratief dossier. Schending van de motiveringsplicht.

De toekenning van het voordeel van de twijfel aan verzoekende partij is verder gerechtvaardigd doordat zij aan al haar wettelijk voorgeschreven verplichtingen van de bewijslast in de zin van artikel 48/6 van de Immigratiewet van 15 december 1980 voldoet. Verzoekende partij legt een reeks gerechtsdocumenten met beëdigde vertaling neer aangaande de gerechtelijke procedures die zij onderging zie de stukken nrs. 7 tot 11: strafmaat (vijf jaar gevangenis) in eerste aanleg (7), invrijheidstelling na beroep (8), convocatie in beroep (9), strafmaat (drie jaar gevangenis) in beroep (10) en aanhoudingsbevel (11). In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt is het verhaal van verzoekende partij waarachtig en geloofwaardig en kan zij tot staving ervan de nodige documenten voorleggen die zij zo snel als mogelijk met beëdigde vertaling trachtte te bekomen, bekam en thans geïnventariseerd neerlegt tot verder staving van haar verhaal. Er is niets vreemd aan de invrijheidstelling na het indienen van het beroep met de nodige garantieverlening ("en garantie de son domicile légal", zie stuk nr. 8). Verzoekende partij is geen gevaar voor de maatschappij, de openbare veiligheid of orde. Er is evenmin kans op recidive. België kent dezelfde praktijk. Er is niets bevreemdend aan de verklaringen van verzoekende partij : zij zijn juist aannemelijk en geloofwaardig. Verzoekende partij liet zich in de gerechtelijke procedures door een advocaat bij staandie alles regelde. Zij kan alleen herhalen wat zij er van begreep. Verwerende partij vergeet dat verzoekende partij afstudeerde in het secundair beroepsonderwijs (zie hoger). In de vragenlijst antwoord verzoekende partij dat zij bij terugkeer naar Egypte in de gevangenis zal worden opgesloten (zie citaat hoger, zie het antwoord op vraag 6 van de Vragenlijst van DVZ van 24 januari 2020) wat enkel mogelijk is na een gerechtelijke veroordeling. Het cryptisch antwoord op vraag 2 van dezelfde vragenlijst is hiermee niet in overeenstemming met het meer gedetailleerde antwoord van verzoekende partij op vraag 6. Hiermee rekening houdende en met de processtukken met beëdigde vertalingen(stukken nrs. 7-11) kan het cryptisch antwoord "nooit" op vraag 2 niet ernstig weerhouden worden. Bij twijfel moet het voordeel van de twijfel aan verzoekende partij worden toegekend. Verwerende partij kan evenmin de verkorte vragenlijst van 2,5 pagina's niet tegenwerpen wanneer daarin een detail ontbreekt zoals de aanwezigheid op de zitting in vergelijking met het uitgebreide gehoorverslag van verwerende partij dat 23 pagina's telt. Verzoekende partij heeft in het begin van het gehoor aan verwerende partij duidelijk gemaakt dat zij tijdens het eerste interview de problemen in het kort en niet in detail heeft verteld (zie het gehoorverslag van het CGVS van 7 februari 2020, p. 2/23).

De drie jaren gevangenisstraf in beroep (zie stuk nr. 10) staat niet in verhouding tot de wanbetaling waaraan verzoekende partij schuldig is. Verzoekende partij heeft alle inspanningen geleverd om geld te verdienen (zie hoger o.a. sollicitaties en lange werkdagen) en de "lening" terug te betalen en heeft evenmin ooit willen oplichten (zij heeft het geld nooit in handen gehad: het werd direct door de geldschietters aan het ziekenhuis betaald). De straf kwalificeert hiermee kennelijk als onmenselijke bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd. Schending van artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd Verzoekende partij heeft op elk moment haar medewerking verleend en dat zij zich van haar bewijsplicht heeft gekweten. Uit het voorgaande volgt dat het voordeel van de twijfel met reden en recht aan verzoekende partij moet worden toegekend. Om voorgaande redenen dringt de erkenning als vluchteling zich op zoniet dient minstens de subsidiaire bescherming te worden verleend. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij middels de ingeroepen motieven de elasticiteit van de appreciatiemarge onredelijkerwijze heeft overschreden. Om deze en voorgaande redenen kunnen de motieven de bestreden beslissing niet schragen. Schending van de motiveringsplicht ».

Verzoeker houdt vervolgens een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en besluit dat hierboven werd aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan en dat verwerende partij niet redelijkerwijs tot de bestreden beslissing kon komen.

Verzoeker vraagt het beroep tegen de bestreden beslissing ontvankelijk en gegrond te verklaren, de bestreden beslissing te hervormen en te vernietigen en de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding zoniet daarvoor vrijstelling te bekomen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Prodeo stuk;
2. Bestreden beslissing;
3. Documenten met beëdigde vertaling (identiteit);
4. Registratie huwelijk;
5. Geboorteakte I.;
6. Geboorteakte Y.; (procedure);
7. Strafmaat in eerste aanleg (5 jaar);
8. Invrijheidstelling na beroep;
9. Convocatie in beroep;
10. Strafmaat in beroep (3 jaar);
11. Aanhoudingsbevel;
12. Bijlage 25.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”.

2.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat volgens de commissaris-generaal verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt een persoonlijke vrees voor vervolging te hebben in zijn land van herkomst omdat zijn verklaringen over zijn problemen met de autoriteiten en met zijn schuldeisers dermate incoherent en weinig overtuigend zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De bestreden beslissing wijst er op dat (1) zijn verklaringen in de vragenlijst CGVS en tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS tegenstrijdig zijn, (2) het zeer opmerkelijk is dat hij zou veroordeeld zijn tot een gevangenisstraf voor het niet-terugbetalen van een lening en geen enkel bewijs neerlegt van het gerecht, (3) dat hij niet overtuigend kan uitleggen hoe hij een dag na de veroordeling tot 5 jaar gevangenisstraf opnieuw kon vrijkomen en (4) dat hij legaal met een paspoort op eigen naam het land heeft kunnen verlaten. Met betrekking tot zijn verklaringen over zijn problemen met de schuldeisers verwijt de bestreden beslissing verzoeker (1) vage verklaringen af te leggen over de afspraken over de lening met zijn kennissen, (2) weinig consistente verklaringen af te leggen over het onderhoud met de schuldeisers in april 2019, het bedrag dat hij geleend zou hebben en (3) niet aantoonde niet op bescherming te kunnen rekenen van de autoriteiten tegen de bedreigingen aan het adres van zijn vrouw. Wat betreft verzoekers verklaring dat hij in het oog wordt gehouden door de autoriteiten omwille van zijn werk voor Morsi in het verleden stelt de bestreden beslissing dat dit laatste niet wordt vermeld in het neergelegde attest en wat betreft verzoekers verklaring dat de Egyptische autoriteiten hem en zijn familie zouden pijn doen indien ze te weten komen dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat dergelijk verzoek niet kennen wordt gegeven aan de Egyptische autoriteiten en dat verzoeker niet kan uitleggen waarom de autoriteiten zijn familie hierom zouden vervolgen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid) van 19 februari 2020 op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.5.2. De kern van verzoekers asielrelaas kan worden samengevat als volgt. Verzoeker verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en tussen 2011 en 2013 zijn legerdienst te hebben gedaan als chauffeur voor het presidentieel paleis toen generaal Morsi aan de macht was. Nadat hij afzwaaide ging hij aan de slag in een meubelwinkel en in een voedingswinkel. In 2017 werd zijn dochter opgenomen in het ziekenhuis en moest zij een operatie ondergaan omwille van een aangeboren hartziekte. Hij verklaart dat hij omwille van het feit dat hij in het presidentieel paleis werkte geen werk kon vinden en dat hij geen ziekteverzekering kon krijgen omdat dat via de werkgever moet aangevraagd worden. Omdat hij de operatie niet kon betalen zonder ziekteverzekering leende hij het geld van vijf kennissen die het geld rechtstreeks betaalden aan het ziekenhuis om humanitaire redenen. Verzoeker tekende een ontvangstbewijs maar toen bleek dat hij het geleende bedrag niet kon terugbetalen werd tegen hem klacht ingediend bij de rechtbank in mei 2019. Verzoeker werd in eerste aanleg veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf, werd onmiddellijk naar de cel gebracht, maar kwam de dag erna alweer vrij na tussenkomst van zijn advocaat. In beroep werd verzoeker bij verstek veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf. In afwachting van zijn vertrek uit Egypte hield hij zich schuil bij de tante van zijn vader. Zijn schuldeisers bedreigden zijn vrouw en dreigden ermee zijn kinderen te ontvoeren, terwijl ook de politie hem thuis zocht om hem naar de gevangenis te brengen. Verzoeker verliet uiteindelijk Egypte op 15 juni 2020 met een paspoort met een vervalst Schengenvisum met de bedoeling een aantal jaren in Frankrijk te werken om zijn schulden te kunnen betalen en de operatie voor zijn zoontje te kunnen betalen.

2.5.3. Verzoeker werpt op dat hij niet de intentie had om de Belgische autoriteiten te misleiden door gebruik van een vals visum, nu hij onmiddellijk verklaard heeft dat hij met een vals visum reisde dat door een vriend was betaald. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken aangeeft dat hij een vals visum gebruikte dat door een vriend werd geregeld (administratief dossier stuk 12, vragenlijst DVZ, vraag 30). Verder stelt de Raad vast dat volgens de Vordering van de Federale Politie (administratief dossier, stuk 13) dd. 17 januari 2020 verzoeker in het bezit is van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument en dat het Verslag Valse Documenten het paspoort op naam van verzoeker bestempelt als: *“vervalst: vals visum”* en het visum van Duitsland op naam van verzoeker als: *“vals: namaking”* (administratief dossier, stuk 13). Verder blijkt uit het verslag van de Federale Politie dat de Iraakse identiteitskaart die verzoeker heeft voorgelegd als authentiek wordt bestempeld zodat naar het oordeel van de Raad niet is komen vast te staan dat verzoeker zijn identiteit of nationaliteit heeft trachten achter te houden of de Belgische autoriteiten hierover heeft trachten te misleiden. Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing een onterechte toepassing maakt van artikel 57/6/1 § 1 en 57/6/4, 1^e lid van de Vreemdelingenwet, blijkt uit het verzoekschrift evenwel niet welk belang verzoeker heeft bij dit middel, noch toont verzoeker aan dat door de toepassing van de versnelde procedure zijn rechten van verdediging zouden geschonden zijn of dat de commissaris-generaal door de toepassing van de versnelde procedure aan de grens zijn verzoek om internationale bescherming niet voldoende nauwkeuring en zorgvuldig zou hebben onderzocht. De Raad herinnert er aan dat het doel van de versnelde procedure in dergelijke gevallen erin bestaat om zo snel mogelijk uitsluitel te bieden over het verzoek om internationale bescherming aan de grens. Verzoeker toont niet concreet aan hoe deze handelswijze voor hem nadelig was en op welke wijze deze van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Aan de bestreden beslissing kleefde naar het oordeel van de Raad bijgevolg geen onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld.

De Raad kan verzoeker niet bijtreden waar hij stelt dat de motivering in de bestreden beslissing tegenstrijdig zou zijn aangezien enerzijds verzoeker verweten wordt een vals visum te gebruiken om het land te kunnen verlaten en anderzijds uit het feit dat verzoeker zijn origineel paspoort gebruikte afgeleid wordt dat hij geen problemen heeft met de nationale overheden van zijn land van herkomst. Uit het verslag van de Federale Politie zoals hierboven aangehaald blijkt dat het paspoort van verzoeker werd beoordeeld als vervalst omwille van het gebruik van een vals Schengenvisum en niet als een vals paspoort. Evenwel stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, in dit onderdeel van de motivering niet verwijst naar het vals visum dat door verzoeker werd gebruikt maar naar het feit dat verzoeker *“legaal met een paspoort onder uw eigen naam het land heeft verlaten”* (bestreden beslissing, p. 2). Uit dit laatste kan enkel afgeleid worden dat volgens verwerende partij verzoeker met een paspoort onder eigen naam heeft gereisd en daarmee op een legale manier Egypte heeft kunnen verlaten. Dit houdt in de bestreden beslissing duidelijk verband met de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn veroordeling omwille van de niet terugbetaling van een lening, wat de kern van zijn vluchtrelaas uitmaakt, nu deze paragraaf in de bestreden beslissing hieruit besluit dat *“dergelijke vage verklaringen over uw legale vertrek als veroordeelde crimineel zijn niet overtuigend”*. Dit houdt dus geen verband met het gebruik van een vals visum zodat de Raad hierin op zich geen tegenstrijdigheid kan vaststellen.

2.5.4. Verzoeker heeft, om zijn verzoek om internationale bescherming te staven een aantal documenten neergelegd, met name, kopieën van medische attesten opgesteld in het Arabisch en het Engels, kopieën van foto's, een kopie en vertaling naar het Nederlands van een *“certificaat voltooiing legerdienst bij de strijdkrachten van de Arabische Republiek Egypte”* en een kopie en vertaling naar het Nederlands van een document getiteld *“vatting en meebrengen”*.

Met betrekking tot deze documenten stelt de bestreden beslissing het volgende: *“De door u neergelegde brief van het hoofd van de opsporingseenheid waarin deze zijn eenheid opdraagt u te arresteren doet dit gebrek aan gerechtelijke documentatie niet teniet. Over deze brief zegt u louter dat het een bewijs van uw vonnis is (CGVS, p. 7) en “De medische attesten en de foto's van uw kinderen hebben betrekking op hun medische problematiek en de behandeling die ze hiervoor hebben gekregen. Met de loutere vaststelling dat uw kinderen behandeld worden voor bepaalde medische problemen kan u geen persoonlijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aantonen. Uit de foto's van uw legerdienst kan niet meer worden afgeleid dan dat u deze heeft uitgevoerd. Waar en in welke omstandigheden kan niet worden afgeleid op basis van de foto's. Wat betreft het geluidsfragment van de bedreigingen die geuit zouden zijn geweest ten aanzien van uw vrouw dient gezegd dat hiervan op geen enkele manier de authenticiteit kan worden nagegaan. Dit kan dan ook louter op zich de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven in de bestreden beslissing niet betwist, dat zij pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en neemt deze motieven over.

Bij het verzoekschrift worden de in punt 2.2.1. van dit arrest vermelde documenten neergelegd, met name een kopie van een inschrijving van een huwelijk op naam van verzoeker; een kopie van twee geboorteaktes van de kinderen van verzoeker; een kopie van vier documenten van het Tribunaal Awal (premier) Mahala met betrekking tot verzoeker en een kopie van een document getiteld *“mandat d'amener et d'arret”*. Deze documenten worden telkens vergezeld van een vertaling naar het Frans uitgevoerd door Alsun International Academy (ALS) for Languages in El Mahalla, Egypte. De Raad stelt vast dat hiervan geen originelen worden voorgelegd, dat de kopieën moeilijk leesbaar zijn en dat de voorgelegde vertalingen niet voldoen aan de vereiste van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de zin van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de bewijswaarde van deze documenten gering is en de authenticiteit ervan niet vaststaat.

Gelet op de pertinente overwegingen in de bestreden beslissingen met betrekking tot de bij het verzoek neergelegde documenten en de vaststellingen van de Raad met betrekking tot de bij het verzoekschrift neergelegde documenten, stelt de Raad vast dat de inhoud van de voormelde documenten op zich niet kan overtuigen om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De Raad besluit dat deze documenten in deze stand van de procedure derhalve niet volstaan om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.5.5. Na grondige analyse van het administratief dossier, in het bijzonder het gehoorverslag en de landeninformatie, het verzoekschrift en de door verzoeker neergelegde documenten komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen over de problemen met zijn schuldeisers en de veroordeling tot 5 jaar gevangenisstraf die in beroep werd herleid tot 3 jaar weinig coherent zijn. Zo maakt verzoeker in de vragenlijst CGVS geen melding van het feit dat hij zou veroordeeld zijn door een rechtbank of een dag in de cel zou hebben doorgebracht omwille van het niet kunnen terugbetalen van de lening maar stelt enkel dat *“als ik terug ga naar Egypte en niet betaal, word ik in de gevangenis opgesloten”* en dat *“De staat raadde me aan om mijn schulden af te lossen aan de schuldeisers”* (vragenlijst CGVS, vraag 5) en op de vraag of hij veroordeeld is door een rechtbank *“nooit”* antwoordt (gehoorverslag CGVS, vraag 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS evenwel verklaart verzoeker dat hij in september werd opgeroepen door de Rechtbank, dat de zitting een week later was (gehoorverslag CGVS, p. 8) dat hij een vonnis kreeg van vijf jaar gevangenisstraf en dat hij *“werd meegenomen toen en in de cel gezet van de rechtbank; ik heb daar overnacht, de volgende dag die advocaat heeft me vrijgekregen, en heeft me verteld dat hij in beroep is gegaan”* (gehoorverslag CGVS, p. 11). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de beweerde veroordeling door de rechtbank in september 2019 tot de kern van verzoekers vluchtrelaas behoort. Het feit dat verzoeker hier niet uitdrukkelijk naar verwijst bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in januari 2020 tast de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de veroordelingen door de rechtbank en de invrijheidsstelling de dag erna in belangrijke mate aan. Waar verzoeker opwerpt dat verwerende partij de verkorte vragenlijst van 2,5 pagina's niet kan tegenwerpen wanneer daarin een detail ontbreekt in vergelijking met het uitgebreide verhoorverslag van 23 pagina's, stelt de Raad vast dat deze tegenstrijdigheid de kern van zijn vluchtrelaas betreft en niet als een detail kan bestempeld worden.

De Raad stelt ook vast dat verzoekers verklaring voor het feit dat hij de dag nadat hij tot vijf jaar gevangenisstraf veroordeeld werd, werd vrijgelaten niet overtuigt. Verzoeker verklaart dat hij werd vrijgelaten omwille van het feit dat zijn advocaat beroep had aangetekend en dat deze hem had verteld dat hij bij de tweede zitting van de rechtbank opnieuw zou kunnen worden veroordeeld en dat hij dan wel effectief in de gevangenis zou moeten, maar dat hij verstek kon geven (gehoorverslag CGVS, p. 10) omdat hij anders gearresteerd zou worden. Waar verzoeker opwerpt dat er niets vreemd is aan invrijheidsstelling na het indienen van het beroep met de nodige garantieverlening en hierbij verwijst naar het feit dat België dezelfde praktijk kent, stelt de Raad vast dat een loutere vergelijking met het Belgische systeem als dusdanig de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen op zich niet kan herstellen in het licht van de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot de voorgelegde documenten en dat verzoeker ook geen objectieve informatie bijbrengt waaruit blijkt dat dit de gangbare praktijk zou zijn in Egypte.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen inzake zijn problemen met zijn schuldeisers stelt de Raad vast dat zijn verklaringen weinig consistent zijn. Zo verklaart hij in de vragenlijst CGVS dat hij geld begon te lenen voor de hartoperatie van zijn dochter en dat begin december 2019 zijn schuldeisers hun geld begonnen terug te vragen (vragenlijst CGVS, vraag 5), maar maakt hij geen melding van het proces dat zij tegen hem zouden hebben ingespannen en waarvoor hij volgens zijn verklaringen een eerste keer werd veroordeeld in september 2019. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart hij dat zijn schuldeisers het geld gaven om humanitaire redenen, dat ze het geld rechtstreeks aan het ziekenhuis hebben gegeven (gehoorverslag CGVS, p. 14) maar dat zij hem in mei 2019 zouden hebben aangeklaagd (gehoorverslag CGVS, p. 13) en van half mei tot september 2019 niets gezegd hebben aan verzoeker over het feit dat zij naar de rechtbank zouden gestapt zijn en dat hij voor het laatst sprak met de schuldeisers in april toen hij hen vroeg om nog een beetje geduld te hebben (gehoorverslag CGVS, p. 15) maar dat ze kwaad waren en dreigden zijn familie iets aan te doen (gehoorverslag CGVS, p. 16). De Raad stelt vast dat verzoeker geen overtuigende verklaring geeft voor het feit dat de schuldeisers eerst uit humanitaire overwegingen het geld voorschieten, dan dreigen zijn familie iets aan te doen, om dan uiteindelijk het geld via de rechtbank terug te vorderen, terwijl zij ervan op de hoogte waren dat hij het geld niet in een keer kon terugbetalen (gehoorverslag CGVS, p. 15). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op pertinente gronden, die steun vinden in het administratief dossier concludeert dat *“Bovendien zijn uw verklaringen over uw onderhoud met uw schuldeisers in april 2019 weinig consistent. Zo verklaart u hier het volgende over: “in april hebben ze me gecontacteerd en gevraagd om te betalen, en ik heb hen gevraagd om geduld te hebben met mij, ze hebben gezegd ok, en half mei hebben ze mij aangeklaagd” (CGVS, p. 15). Even later herhaalt u dit opnieuw: “ik heb gevraagd om geduld te hebben met mij, ze hebben gezegd ok” (CGVS, p. 15).*

Gevraagd wat jullie toen precies hadden afgesproken in verband met de terugbetaling zegt u opnieuw dat u vroeg om geduld en dat ze op de hoogte waren van uw financiële situatie (CGVS, p. 15). Wanneer u vervolgens concreet gevraagd wordt naar hun reactie wanneer u vroeg om geduld te hebben zegt u dan dat ze kwaad waren (CGVS, p. 16). Gevraagd dit dan weer verder uit te leggen zegt u dat ze dreigden uw familie en kinderen iets aan te doen indien u niet zou betalen (CGVS, p. 16). Dat u eerst zegt dat ze louter "ok" zeiden op uw vraag om geduld, maar later plots zegt dat ze uw familie en kinderen bedreigden indien u niet zou betalen maakt uw verklaringen weinig doorleefd en weinig geloofwaardig. Aangezien het vreemd is dat deze mannen uit humanitaire overwegingen de rekening van het ziekenhuis hadden betaald, maar enkele maanden later uw familie en kinderen bedreigen, wordt u gevraagd deze plotse wending in hun gedrag uit te leggen, maar u biedt geen concrete informatie. U herhaalt dat ze u hielpen om humanitaire redenen en dat ze u aanklaagden omdat u niet betaalde (CGVS, p. 17)." De Raad stelt vast dat verzoeker dit niet fundamenteel betwist door te stellen dat "het feit dat vijf mensen uit de onmiddellijke leefgemeenschap bereid waren om de ziekenhuiskosten te betalen kwam als een godsgeschenk en verzoekende partij was in de eerste plaats blij dat het leven van zijn dochtertje gered was" nu de vastgestelde inconsistenties hierdoor geenszins weerlegd of verklaard worden. Ook waar verzoeker stelt dat de klacht door de schuldeisers "geniepig werd ingesteld om zeker tot een veroordeling te komen" is dit niet van aard om de vastgestelde inconsistenties in verzoekers verklaring te weerleggen, nu hij zich beperkt tot het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen zonder de motieven in de bestreden beslissingen te ontkrachten. Verzoekers argument dat dezelfde gegevens ook hier bekend zijn en dat men "in de media leest en hoort men bijvoorbeeld dat de politie niet kan doen zolang er niets is gebeurd wanneer iemand op haar beroep doet als zij zich bijvoorbeeld door haar ex-vriend bedreigd voelt" is niet ernstig en kan geenszins de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen omtrent de gerechtelijke procedure omwille van de problemen met de schuldeisers herstellen.

Verder wijst de Raad er op dat uit het verhoorslag blijkt dat verzoeker verklaart een ontvangstbewijs te hebben getekend met de schuldeisers (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 23) en dit ook in het verzoekschrift bevestigt (verzoekschrift, p. 11), maar dit ontvangstbewijs niet voorlegt en dus ook geen begin van bewijs voorlegt van de beweerde problemen met de schuldeisers, terwijl hij blijkbaar wel in staat was een aantal documenten te bekomen met betrekking tot de gerechtelijke procedure. Voorts stelt de Raad vast dat de door de verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot de gerechtelijke procedure die toegevoegd zijn aan het verzoekschrift de reden van de veroordeling niet vermelden, terwijl het bij het verzoek neergelegde document "vatting en meebrenging" de vermelding bevat: "soort misdrijf: schuldverklaring geldlening", maar dat hier verder ook niet uit blijkt waarvoor het geld geleend werd. Dit volstaat voor de Raad om te besluiten dat aan verzoekers verklaringen met betrekking tot de gerechtelijke procedure omwille van verzoekers problemen met zijn schuldeisers geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoeker aanvoert dat hij omwille van het feit dat hij zijn legerdienst deed op het presidentieel paleis tijdens de regeerperiode van President Morsi, daardoor geïdentificeerd wordt met de extremisten en daardoor geen werk kan vinden omdat op zijn bewijs van legerdienst staat dat hij dienst deed op het presidentieel paleis, stelt de Raad vast dat hij dit niet aantoon. Het voorgelegde document van het bewijs van legerdienst vermeldt begin-en einddatum van verzoekers legerdienst, het feit dat zijn reserve dienstplicht zal eindigen in 2022 en dat zijn gedrag voorbeeldig was. Uit het document kan evenwel niet blijken waar verzoeker zijn legerdienst heeft vervuld. De Raad stelt dan ook vast dat de bestreden beslissing op pertinente gronden, die steun vinden in het administratief dossier stelt dat "U verklaart voorts dat u door de autoriteiten "van ver" in het oog wordt gehouden vanwege uw legerdienst bij het presidentieel paleis ten tijde van president Mohamed Morsi. U zou ook gesolliciteerd hebben voor een bepaalde job die u niet kreeg omdat u het bewijs van uw legerdienst moest afgeven. Dit zou ook de reden zijn waarom de ziekteverzekering van uw dochter zou zijn geweigerd (CGVS, p. 6 en 18). Echter, nergens op het door u neergelegde attest van uw legerdienst staat dat u deze zou hebben uitgevoerd in het presidentieel paleis. Dat u die job en de ziekteverzekering voor uw dochter niet zou hebben gekregen omdat u een dergelijk bewijs zou moeten neerleggen is niet aannemelijk."

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker geen objectieve informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat personen die hun legerdienst hebben vervuld tijdens de regeringsperiode van Morsi of op zijn presidentieel paleis een functie hebben vervuld om die reden vervolgd, gemarginaliseerd of gediscrimineerd worden in Egypte. Dit blijkt ook niet uit de "COI Focus. Egypte Veiligheidssituatie" van 11 december 2019 die door het CGVS werd neergelegd in het administratief dossier en waarop de bestreden beslissing is gebaseerd. Voorts stelt de bestreden beslissing dat "Gevraagd of u nog andere problemen heeft omwille van uw legerdienst zegt u dat u een bepaalde financiële steun van 50 Egyptische pond, die elke andere Egyptenaar zou krijgen, niet kreeg (CGVS, p. 6 en 18).

Dit is een loutere bewering die u op geen enkele manier staft. Zoals reeds opgemerkt wordt er op het certificaat van het leger niets vermeld over de plaats waar u deze zou hebben gedaan. Evenmin legt u iets neer over deze financiële steun van 50 pond. Hoe dan ook, met de loutere melding dat u een financiële steun van 50 pond – 3 euro – niet heeft gekregen kan u een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade bij terugkeer naar Egypte niet aantonen. Op het einde van het persoonlijke onderhoud geeft u nog aan dat de Egyptische autoriteiten uw familie zouden pijn doen indien ze te weten zouden komen dat u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend (CGVS, p. 22). Ten eerste betreft uw verzoek een strikt vertrouwelijke zaak die niet aan de Egyptische autoriteiten te kennen wordt gegeven. Bovendien kan u niet uitleggen waarom de autoriteiten uw familie zou vervolgen vanwege uw verzoek om internationale bescherming. Gevraagd naar een verklaring hiervoor zegt u louter dat het voor de Egyptische overheid gemakkelijk is om mensen te arresteren en dat u gearresteerd zou worden in de luchthaven (CGVS, p. 22). Gevraagd waarom u gearresteerd zou worden in de luchthaven biedt u opnieuw geen enkele concrete verklaring (CGVS, p. 22)”. De Raad stelt vast dat verzoeker dit onderdeel van de motivering, dat pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, ongemoeid laat en neemt deze motivering over.

Tenslotte kan de Raad niet anders dan vaststellen dat voor zover verzoeker een probleem zou hebben met schuldeisers omwille van een niet-terugbetaalde lening voor de operatie van zijn dochter en zoontje dit geen verband houdt met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en dus geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk wordt gemaakt. In dit verband wijst de Raad er op dat verzoeker zelf verklaarde dat het zijn bedoeling was om in het buitenland werk te gaan zoeken gaan werken om zijn schulden te kunnen terugbetalen (vragenlijst CGVS, vraag 5).

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen in hoofde van verzoeker.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

2.6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.6.3. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker aanvoert dat *“de drie jaren gevangenisstraf in beroep (zie stuk nr. 10) niet in verhouding [staat] tot de wanbetaling waaraan verzoekende partij schuldig is”* en dat de straf daarmee als een onmenselijke bestraffing in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan worden gekwalificeerd, volstaat het voor de Raad om te verwijzen naar de vaststellingen in put 2.5. van dit arrest waarin gewezen wordt op de geringe bewijswaarde van de voorgelegde (slecht leesbare) kopieën van documenten met betrekking tot de gerechtelijke procedure en het gebrek aan geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon in de zin van deze bepaling.

2.6.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie* (GK), arrest van 17 februari 2009, punt 28). Er dient bijgevolg tevens rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *Elgafaji* waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 35; HvJ, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, arrest van 30 januari 2014, punt 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn blijkt (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 40).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing hierover het volgende stelt: "Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sinaï" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinaï voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfvalen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds honderden militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat verzoeker dit onderdeel van de bestreden beslissing niet betwist aangezien hij in het verzoekschrift doet gelden dat "verzoekende partij beroep zich voor haar asielaanvraag niet op redenen van gewapend conflict dat leidt tot willekeurig geweld."

Voor zover verzoeker tegelijk stelt dat “*het motief is niet pertinent en kan de bestreden beslissing niet schragen*”, toont hij dit niet aan. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing ook op dit punt pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier en neemt deze motieven over.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET